

Kahramanlarım ve Benim Çevrem

...

Kocaman bir delikanlıydı artık. Her gece hayalini kurduğu sarışın kız yanı başındaydı. Küçük bir çocuk değildi, olup bitenin farkında ve bilerek yaşıyordu hayatı. Her sabah uyandığında, önce onun gözlerine bakıyor, sonra kocaman bir gülümseme ile öpücük konduruyordu yanağına. O kadar masumdu ki aşkları, tartışmaları bile sessiz sedasız ve gürültüsüzdü... Dün gece de o masum tartışmaların bir yenisi eklendi ilişkilerine.

- Günaydın

- ...

- Siz bilirsiniz küçük hanım, sessiz kalma hakkınızı kullanabilirsiniz. İzninizle kahvaltımı yapmaya gidiyorum.

- ...

Güzel bir haftasonu ve özenle hazırlanmış kahvaltı... Mutluluk bu kadar basitti onun için. Kahvaltı masasına kadar eşlik etmesi için annesine seslendi ve birlikte girdiler mutfağa. Nasıl gidiyor genç adam diye sordu annesi. Şimdilik yolunda ama çok fazla konuşmuyor seninkisi diye yanıtladı. Boşver, çok gitme üzerine dedi anne. Gülümsedi ve kahvaltı masasına oturdu. Sıcak çay, simit ve krem peynir... Hemen davrandı ve krem peyniri kaşıklamaya başladı. Ekmekle ye şunu, 2 saat sonra yine acıkacaksın uyarısını çok geçmeden alıverdi annesinden ve devam etti anne:

-Arkadaşlarınla aran nasıl, düzeltebildin mi?

-Birkaç gündür bakmıyorum yüzlerine ama çok özledim, sanırım daha fazla dayanamayacağım, gidip konuşurum az sonra.

-Eh hadi bakalım başarılar. Karnımız pek aç değil sanırım?

-Keyfim yok desem daha doğru olur.

-Kahvenizi ofisinize mi istersiniz, birlikte mi içelim genç adam?

-Ofisimde arkadaşlarımla birlikte içmek istiyorum, lütfen.

-Peki ofisinize kadar eşlik etmemi ister misiniz?

-Neden olmasın küçük hanım, buyurun.

Kendisini önemli hissettiren tek varlık annesiydi ona göre. Değer veriyor ve oğluna saygı duyuyordu güzel kadın. Koca bir adammış edalarına bayılıyordu anne, bu yüzden bir patron gibi hitap ediyordu ona, bu oğlunun da hoşuna gidiyordu çünkü. Annesine sorsanız hala küçük bir çocuktu fakat kendisine sorsanız, bunu asla kabul etmez hemen sinirleniverirdi. Birlikte kalktılar, annesi ofisine kadar eşlik etti ve müsaade istedi genç adamdan. Deri makam koltuğuna yayıldıkça yayıldı, az sonra gelecek olan bol köpüklü kahvesini yudumlamak için sabırsızlanıyordu. Çok geçmeden odanın kapısı çalındı ve güzel kadın kahvesini getirdi.

-Arkadaşların kapıda davet etmemi ister misin?

-Tabii ki, hemen.

Utana sıkıla girdiler içeri. Aynı mahcup tavırlarla hoş geldiniz dedi ve buyur etti misafirlerini. Bakmayın öyle, biliyorum kızgınsınız yeteri kadar ilgilenemedim sizlerle ama beni de anlayın, bu aralar yoğun çalışıyorum ve derslerimle ilgilenmek zorundayım. İtiraz etmeden kabul ettiler, kucaklaşıp koyu bir sohbe başladılar. Tedavi işe yaramış, harika görünüyorsun dedi, Prens Lev Nikolayeviç'e dönerek. Sen de fena sayılmazsın, anlat bakalım konuşmuyor mu hala? O hep aynı, susmayı tercih ediyor, sanırım böyle daha mutluyuz. Beni boşverin siz anlatın diye devam etti... Sen nasılsın Kelebek? Prens Lev'e nazaran Kelebek ile daha sık görüşüyordu, Kelebek'in sohbeti Prens kadar sıkıcı değildi ona göre. Film projemiz var onun üzerinde yoğunlaşıyoruz, umarım güzel işler çıkaracağız dedi Kelebek. Saatlerce konuştular bıkmadan usanmadan dinlediler birbirlerini. Bundan fazlasıyla keyif alıyor ve sürekli olarak gülümsüyordu dostlarına. Bakın darılmayın gücenmeyin ama yarın erkenden okulda olmam lazım, yolcu etmenin vakti gelmedi mi sizleri? Tamam tamam gidiyoruz, sıkıldın sen diyerek gülüştiler.

Arkadaşlarını yolcu ettikten sonra hemen mutfağa yöneldi, öğle ve akşam yemeğini aradan çıkarıp erkenden yatağa damlamak için bir şeyler atıştırdı. Güzel kadından müsaade isteyerek uyumak için odasına yöneldi. Hep olduğu gibi annesi odasına kadar eşlik etti. Bugün yaz tatilinin son akşamıydı ve güzel bir uyku çekmesi gerekiyordu. Sabah erken kalkacak, kendisini asla yalnız bırakmayan makam koltuğuna sımsıkı tutunup, okula doğru yola koyulacaktı. Otobüse binerken yolcuların garip bakışlarına maruz kalsa da umursamayacak ve ilk derse her zaman olduğu gibi en erken o gidecekti. Yalnızca okula gitmek için çıkıyordu evden dışarı. Garipseyen bakışların arasında yapayalnız hissetmek yerine, kendi yarattığı soyut çevresi, en yakın arkadaşları olan kitapları ve kahramanları ile baş başa olmayı tercih ediyordu. Kelebek hiçbir zaman sormadı neden böyle diye, ya da bakmadı ona farklı bir gözle. Belki hiç konuşmadı kız arkadaşı onunla fakat hiç de yakmadı canını, zaten duvarda asılı poster ne kadar yakabilirdi ki bir insanın canını?

Filiz Akın onun için çok farklı bir yere sahipti. Onunla büyüüp, defalarca izlemişti her bir filmini. Bir gün annesine açıldı utana sıkıla ve şöyle dedi: Getirsene onu buraya. Kırabilir mi bu sevimli adamı o fedakar anne, kırmadı da zaten hemen yerine getirdi isteğini ve sevdiği kızı getirdi ona... Devasa bir Filiz Akın posterini süslüyordu artık duvarını, her sabah uyandığında gülümseyen gözlerle bakıyordu ona. Kendi yarattığı sahte dünyasında daha huzurlu ve daha mutluydu. Uyumadan hep yaptığı gibi küçük not defterini aldı eline ve yaz tatilinin özetini çıkardı yazdığı cümlelerle: Kendi evimde kurduğum öteki dünyanın sorumlusu sizlersiniz. Farklı olduğumuzu düşünmüyorum, en azından garipseyen bakışları üzerimize toplayacak kadar farklı olduğumuzu düşünmüyorum. Merak etmeyin ben de sizler gibi aşık olabiliyorum ya da sizler kadar yoğun hissedebiliyorum ya da sizler gibi konuşabiliyorum ama ben sizlerden daha fazla düşünüyorum. Umarım yarın kendi yarattığım sahte dünyadan uzaklaşıp sizlerin de yardımıyla aranıza karışabilirim...

Düştüğü not her şeyi açıklıyordu onun adına. Bambaşka bir sabaha uyanmak için kapattı gözlerini.

Ertesi gün...

Harika bir uykunun sabahında yanında beliriverdi annesi. Daha kız arkadaşına günaydın demeden kahvaltı masasına götürdü onu. Güzel bir kahvaltı alelacele yapılamazdı elbette fakat geç kalmakta istemiyordu okula. Hemen hazırlanalım dedi annesine, kabul edildi genç adam şeklinde cevap verdi anne. Hazırlandılar ve otobüsü beklemek için aşağı indiler. Ondan önce uyanıp yerini alan da vardı elbette. Belediyenin, engelliler için düzenleme yaptığı kaldırımlardaki tümsek dikkatini çekti, şaşırdı. Çevresini süzdü... Gülümsemelerin süslediği günaydın kelimesi fazlasıyla mutlu ediyordu onu. Hiç üşenmeden mahallenin tüm çocuklarına günaydın diye karşılık veriyor, güzel bir güne uyanmanın mutluluğunu yaşıyordu. Çok geçmeden otobüs geldi. Onun için hazırlanan düzenek

kuruldu hemen ve kolayca bindi otobüse. Garip bakışlardan eser yoktu o sabah ve onunla sohbet etmek için can atan arkadaşları da oradaydı. Koyu bir sohbe daldı hemen annesini unutup. Dikkatini engelliler için özel olarak hazırlanmış olan kabin çekti ve mutluluğu ikiye katlandı. Sınıfın en zıprı koşup geldi arka taraflardan: Müsaade edin ona bugün ben eşlik edeyim. Hiç düşünmeden kabul etti. Otobüsten iner inmez vedalaştı annesiyle. Arkadaşı hızla sürdü makam koltuğunu, o ise hala şaşkın ve biraz sonrası için tedirgindi. Okul merdivenlerine yaklaştıklarında tedirginliği daha da arttı, gülümseyerek sordu arkadaşına:

-Nasıl çıkacağız hakkında bir fikrin var mı?

-Merak etme senin için farklı bir giriş hazırlamış okul, artık sana özel tuvalet bile var çok şanslısın geç adam. Yokuşu birlikte çıkmaya ne dersin?

Mutluluğu gözlerinden okunuyordu. Okul yönetiminin hassasiyeti daha da keyiflendirmişti onu. Hayat isteklerini yerine getiriyor ve zor olanı kolay yapıyordu onun adına. Engeller birer birer aşıyor ve neşesine neşe katmaya yetiyordu. Sınıfa çıktıklarında başka bir sürpriz daha bekliyordu kendisini. Her zaman yakındığı ve oturmakta güçlük çektiği sıralar kaldırılmış, onun için özel bir sıra hazırlanmıştı. Ders giriş zili hafif silkeledi onu, zaten çok önceden hazırlıklarını yapmış ve yerini almıştı. Güler yüzlü bir günaydınla başladı ilk ders... Tüm öğrenciler çok heyecanlıydı fakat onun heyecanı ve mutluluğu çok başkaydı. Taa ki teneffüs ziline kadar...

Çok sürmedi güzel olanlar, gerçek hayattan bir parçaydı sanki anlık mutluluklar. Zil sesi ile uyandı uykusundan ve hafif buruk yine not defterini aldı eline: Hayal ettiğimiz şeylerin ve rüyalarımızdaki yaşantının gerçekleşmesi dileğiyle...